

[Justitsministeren]

liggende sager var tale om, at Landsskatteretten tilsidesatte Højesterets praksis.

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at det er spørgerens opfattelse, at man bør kunne gå ud fra, at lovgivningen er tilstrækkelig, og at der derfor ikke er behov for lovændringer, når Højesteret har afsagt en dom, der giver skattemyndighederne medhold.

Jeg er faktisk ikke enig i denne opfattelse. Selv om Højesteret ved en fortolkning af lovgivningen når til et resultat, der giver det offentlige medhold, kan man efter min opfattelse godt tænke sig situationer, hvor det er af afgørende betydning, at man får tydeliggjort lovgivningen eller eventuelt ændret den retstilstand, som Højesteret har fastlagt, og jeg kan som et praktisk, konkret eksempel herpå pege på, at vi nu har fået kursgevinstbeskatningsloven.

Ole Espersen (S):

Ja netop! Man har fået kursgevinstbeskatningsloven og er altså gået til lovgivningsmagten for at få ændret den gældende retstilstand. Er det ikke den korrekte måde at gøre det på? Det håber jeg vi vil gøre i fremtiden.

Men det, der er tale om her, er jo, at man rent administrativt har foretrukket afgørelsen i en underliggende administrativ instans frem for afgørelser truffet af Østre Landsret og Højesteret, skønt det nu engang er sådan, at en minister ikke kan ændre gældende ret, som er fastslået af landets højeste retsinstanter, uden at gå til Folketinget. Nu gav ministeren mig jo indledningsvis medhold i princippet, og det vil jeg gerne sige tak for, men jeg vil alligevel gerne spørge, om ministeren kan tænke sig noget tilfælde, hvor det vil være berettiget, at en minister rent administrativt foretager ændringer i forhold til retspraksis uden på nogen måde at involvere Folketinget eller de bevilgende myndigheder, hvis det drejer sig om økonomiske forhold. Hvornår kan det tænkes at en minister kan gøre det fuldstændig på egen hånd?

Stavad (S):

Jeg forstår, at den fungerende justitsminister i vid udstrækning henholder sig til skatteministerens redegørelse, men jeg går ud fra, at den fungerende justitsminister også er opmærksom på, at denne sag overhovedet ikke handler om beskatning eller ikke beskatning af kursgevinster, men alene handler om, hvorvidt der er tale

om et arrangement med reelt indhold, altså om det er fup og fiduser eller der er realiteter bag, og Højesteret og landsret bør derfor tillægges vægt, uanset hvad der efterfølgende måtte være sket i lovgivningen.

Når ministeren mener, at der er forskel på præmisserne i landsskatteretskendelsen og landsrettens dom, vil jeg bede om ministerens kommentarer til, at skatteministeren i et svar til Skatte- og Afgiftsudvalget har sagt, at der som følge af, at han ikke har villet anke landsskatteretskendelsen, ud fra almindelige lighedsgrundsætninger naturligvis måtte tages bekræftende til genmæle i en tilsvarende sag, der verserede ved Højesteret. Skatteministeren siger selv, at sagerne var identiske.

Justitsministeren (Agnete Laustsen, fg.):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på – og det er til begge spørgerne – at der jo ikke er tale om én afgørelse, men om en række afgørelser, nogle truffet af Landsskatteretten, en enkelt af landsretten og flere af Højesteret, og det er jo ikke sådan, at skatteministeren har tilsidesat landsrettens afgørelse, han har tværtimod henholdt sig til en række af de landsskatteretskendelser, som fulgte Højesterets praksis på dette område.

Vedrørende hr. Stavads sidste spørgsmål kan jeg sige – og det er også et svar til hr. Ole Espersen – at jeg ikke er i stand til at tage stilling til et teoretisk eksempel på, hvornår man eventuelt kunne forestille sig at man drog den konklusion, men jeg er ikke i tvivl om, at vi alle sammen kunne lave et eksempel, hvis vi fik lidt tid til at tænke os om.

Ole Espersen (S):

Jeg har mine tvivl, men jeg vil gerne give den fungerende justitsminister tid til at tænke over det, og så kan vi jo snakke om det bagefter eller en anden dag. Men jeg tror ikke, der kan findes et seriøst eksempel på, at en minister kan tilsidesætte Højesterets praksis ved fortolkning af en lovgivning; det kan og bør naturligvis ikke kunne lade sig gøre, da det ville være i strid med hele magtfordelingstanken.

Supplerende vil jeg gerne sige, at jeg ikke rigtig forstår – og det er baggrunden for mit spørgsmål – at ministeren siger, at der er en lang række landsskatteretskendelser, som svarer til det, som ministeren – og her altså skatteministeren – mener bør være resultatet. Det for-